

Povýšení do stavu svobodných pánů (Freiherr) je rovnocenné dědičnému titulu baron. Ringhofferové žádosti císař vyhověl, a listinou, datovanou k 3. lednu 1873, mu baronský titul udělil. Povýšení bylo spojeno i s udělením erbů. Ten se obvykle popisuje takto:

„Ve zlatém štítě zelené kosmé břevno s třemi zlatými kruhy za sebou, provázené nahoře černým kladivem, dole černou loveckou trubkou se zlatou šňůrou. Na štítě korunovaná přilba s přikryvadly vpravo zeleno-zlatými, vlevo černo-zlatými. Klenotem rozložená zlatá křídla, na pravém kosmé, na levém šikmé zelené břevno s třemi zlatými kruhy za sebou“.

Zisk šlechtického titulu podtrhl význam štiřinského zámku a panství, které si František II. zvolil za jedno ze svých sídel. Sám se ale z titulu dlouho netěšil. Dekret jej zastihl již vážně nemocného. Přežil jej o necelé tři měsíce.

23. března 1873 na Smíchově zemřel na zápal plic.

Se jménem a osobností Františka II. je spojen citát z velkolepého díla Čechy, redigovaného Aloisem Jiráskem:

„...a za ní mezi rybníky jak na parkovém ostrově, obemknutém rameny Kamenického potoka, dosihneme Štířím, vesnici obklopenou lipovými alejemi, zastlanou do zahrad a šumného věkovitého stromoví, v jehož klidu hoví si koketní zámček, útulná stavba ze sklonku XVIII. století, krytá mansardovými střechami. Architekt Stibral obnovil ji čistě pro Ringhoffery, kteří jsou od roku 1870. pány statku, původně všelikým vrchnostem náležitých. Mimoděk procítá v poutníkově vzpomínka na okolí anglických panských sídel. Cesty, sady, lučiny, ploty, budovy, vše nabývá rázu úpravnosti, pěstovanou pro potěchu oka i mysli, která bdí nad tím, aby v dosahu její vůle bylo všemožně mílo a čisto... Obzvláště František Ringhoffer, zemřelý r. 1873, předešlý náčelník rodiny, přilnul k tomuto místu statku a stakou houževnatostí, že po velkém a obtížném usilování vykoupil r. 1860 celý statek z držby Pražské stolice arcibiskupské směnou za Hodkovice u Dolních Břežan. Přikoupiv od hraběte Ervína Nostice r. 1869 i zboží Lojovické a rok na to i Štiřimské s Křížkovým Kostelcem a Popovicemi, sloučil všechny tyto statky v jedno panství, nešetřil nákladu na jeho zvelebení a vykrášení. Od r. 1873 i jeho dědici, baroni František, Emanuel a Viktor stejně si hledí statku, jehož pečlivé lesní hospodářství, pěkné stavby, úpravné cesty, štedrá režie a všechno zařízení více nákladu vyžadují, než co pracné vzdělávání půdy na žulové spodině vynáší.“

J. Lier: Podél Tábořské silnice k jihu. In: Alois Jirásek: Čechy. Díl XI., str. 366 a další (1903)

100 let golfu ve Štíříně (1917 – 2017)

Se jménem rodiny Ringhofferovy je spjat i sport, zejména golf. Začátky golfu ve Štíříně se kladou do časů před 1. světovou válkou. Zaznamenali jsme i tento dobový text, vyjadřující charakter většiny Ringhofferů: *„Baron Franz Ringhoffer je sportovcem v pravém slova smyslu. Je jedním z těch, kteří pamatují dobré časy sportu a nevěděli nic o profesionalismu. Pěstuje sport pro sport samotný, neusiluje o úspěch, nýbrž o podporu sportu...Kdyby byla vyslána soutěž o nejoblíbenějšího muže sportovní obce, soustředily by se u něj pravděpodobně všechny hlasy, neboť nemá žádného nepřítele, což o sobě může říci málokdo.“*

**Vnuk Františka Ringhoffera II., František IV.
byl v listopadu 1931 zvolen
prvním prezidentem Golfového svazu ČSR.**

**Golfové utkání ve Štíříně v roce 1917 při oslavách
100. výročí narození Františka Ringhoffera II.**

FRANTIŠEK RINGHOFFER II.

1817-2017

28. dubna 2017

uplynulo 200 let od narození
nejvýznamnějšího člena rodiny,
Františka Ringhofferů II.

Štířín 1830

Kdo byli Ringhofferové

Rok 2017 je rokem 200. výročí narození Františka Ringhofferů II. Z prostých počátků se Ringhofferova firma rozvinula do průmyslového impéria, které významně přispělo k hospodářskému rozkvětu českých zemí. Vedle původního zaměření na zařízení pro potravinářský průmysl se zejména za éry Františka II. orientovali na výrobu kolejových a nakonec i silničních vozidel. Jejich „domovskou“ lokalitou byly proslulé Ringhofferovy závody v Praze na Smíchově.

Na svých statcích nezanedbávali ani zemědělství, lesní hospodářství a péči o krajinu.

Ringhofferovský klan měl své kořeny kdesi v jižním Německu. Přes Štýrsko se dostali do východorakouského Müllendorfu nedaleko Eisenstadtu. Odtud se vydal do Vídně do učení mladý **František Ringhoffer I.** (11. 7. 1744 - 28. 8. 1827), a pak šel na vandr do Čech. Během cesty přišel v roce 1769 do Prahy a pracoval tu jako kotlářský tovaryš. Složil mistrovské zkoušky a v roce 1771 se stal mistrem. Na Starém Městě pražském si otevřel vlastní dílnu na výrobu pivovarních kotlů. Od roku 1791 byl prezidentem pražského cechu kotlářů, 1793 se stal členem městského zastupitelstva. Z jeho druhého manželství pocházel dědic firmy, syn Josef Ringhoffer (1785 - 1847), který převedl firmu od manufaktury k průmyslové výrobě. Vedle pivovarských zařízení se orientoval i na cukrovarnické rafinerie a palírny lihu, protože včas rozpoznal rozvíjející se potravinářský průmysl.

Ringhofferové na Kamenicku

V zemědělské krajině v Posázaví, v **Kamenici u Jilového**, zakoupil Josef Ringhoffer v roce 1820 dva domy a v Olešovicích pilu se šesti jitry (asi 345 a) pozemků, podle tržové smlouvy formálně patrně až 1823. Na daném místě vystavěl hamr – spíše výstavnou kovárnu a válcovnu na zpracování výrobků, které nebylo možno vyrábět v malé dílně v Praze. V roce 1832 byl jmenován c.k. dvorním mědikovcem a v roce 1843 začal s velkovýrobou měděného a mosazného zboží; prakticky ovládl výrobu zařízení pro potravinářský průmysl v monarchii. Později odkoupil další nemovitosti v Kamenici, včetně arcibiskupského dvora a kamenického zámku. Josef Ringhoffer usiloval i o získání nemovitostí ve Štíříně postupným vykupováním selských usedlostí a pozemků.

Pod Štířínským rybníkem (obecně zvaným Velký) vystavěl mlýn, který pod hrází stával až do druhé poloviny 20. století.

Ringhofferové ve Štíříně

Ze čtyř synů-následníků přebírá firmu Josefův syn Josef Ringhoffer II., ale po úrazu v roce 1848 odstupuje z firmy, a tu přebírá nejvýraznější z Ringhofferů a skutečný budovatel jejich impéria, **František Ringhoffer II.** (28. 4. 1817 - 23. 3. 1873). Po vyučení v otcově podniku studoval na vysoké škole, pražské polytechnice (příští ČVUT) a pak následovala dlouhá zahraniční praxe v západní Evropě, včetně britského ocelářského průmyslu. Po svatbě s Josephine Schallowetzovou ze Staňkovic u Žatce (4. 4. 1842), zakoupil na levém břehu Vltavy, na katastru tehdy samostatného města Smíchova, pozemky tzv. Vratislavské zahrady, kde vybudoval rozlehlý průmyslový **komplex Ringhofferových závodů** (po roce 1948 ČKD Tatra Smíchov resp. Vagonka Tatra Smíchov) specializovaný na výrobu kolejových vozidel. Mezinárodní společnost „Wagon-Lfts“ odebírala vozidla výhradně od Ringhofferů. **Vnuk venkovského kotláře se tak stal světově proslulým výrobcem železničních vagonů.**

4. května 1861 byl **František Ringhoffer II. zvolen starostou města Smíchova** (součástí Velké Prahy je Smíchov až od roku 1920). Jeho majetek během třiceti let průmyslové činnosti (1840 - 1870) se osmdesátkrát zvětšil, a tak kapitál začal ukládat do nemovitostí. Vedle již dříve držené Kamenice **zakoupil v roce 1870 panství Štířín**, Kostelec u Křížků, od rodiny Hartmannových koupil a dal přestavět zámek Lojovice, a dále vlastnil Velké Popovice a Pyšely. Součástí panství byly mlýny, sladovny, pily, sýrárny, mlékárny, cihelny, zahradnictví a rybníkářství. V místě Na Stádle u Lojovic dal postavit lovecký srub a na vrchu Vlková, v oboře, lovecký „zámeček“ a srub pro služebnictvo. **Velkopopovický pivovar**, činný od roku 1874, založil (respektive obnovil a modernizoval) František Ringhoffer II. krátce před svou smrtí. Souběžně s hospodářským růstem Ringhofferovy firmy rostla i jeho politická prestiž. Od roku 1864 byl **členem (poslancem) Českého zemského sněmu**. Za přínos rozvoji rakousko-uherského průmyslu, ale i za výraznou humanitní činnost mu 14. července 1872 propůjčil císař František Josef I. **Řád Železné koruny II. třídy**. Jako nositel tohoto řádu směl Ringhoffer požádat císaře o povýšení do šlechtického stavu.